

да не бѣше чюль единъ шюмъ, мисліжъ, че щеше да ме съяде.

То си отиде мѣмришката: «Лошъ човѣкъ!»

Нъ прѣдъ трѣгванъето ми то се научи кой сжмъ. То не можеше веке нити да пита, нити да отговаря, нити да пише, нити да върви; не знаеше друго освѣнъ да си облъщюва очитѣ върху ми, да си трий рждѣтѣ, и да казува на сичкиятъ свѣтъ трѣбувало и не трѣбувало: — *Сиоръ сі, сиоръ сі, сиоръ сі!* — Ще ше да рече човѣкъ, че кихаше.

Слѣдъ два дена, 9 Септемврия, пристигихъ съсъ комисаринѣтъ на Миланъ.

Колкото се приближявахъ до тоя градъ, като виждахъ пакъ кубето на главната черкова, като прѣминувахъ у тоя алей *Лоретъ*, дѣто едно врѣме толкось ми бѣше драго да се расхождамъ, като влизахъ прѣзъ Источнитѣ Врата, и като се обѣрижъхъ къмъ *Корсо*, като видѣхъ пакъ тия кжци, тия храмове, тия алей, осѣтихъ най сладкитѣ както и най мжчнитѣ впечатления: отъ първо едно страстно желанье да се въспрж нѣколко врѣме на Миланъ, за да пригѣрнж приятелитѣ, които щѣхъ да намѣрж още тамъ; сѣтнѣ едно горчиво съжеляванье, като си припомняхъ ония, които бѣхъ оставилъ на Шпилбергъ, ония, които се скитахъ върху една чюжда земя, ония, които ги нѣмаше веке; една жива признателность за благосклонностьта, която по многото отъ Миланцитѣ ми бѣхъ засвидѣтелствуваели; едно гнѣвно движенье къмъ ония, които ме бѣхъ клеветили, когато тѣ никоги не бѣхъ прѣстанжли да сж прѣдмѣтъ на почетѣтъ ми и на любовьта ми.

Отидохми да сѣдимъ на гостепремницата «*а ла Белла Венеция*».